

Отъ месеци лежахме изъ окопитѣ. Денемъ спѣхме въ мокритѣ скривалища, а вечеръ, когато месеца, подобно грамадна перла, плуваше надъ хоризонта, каточели хвърлени тамъ отъ нѣкого въ прозрачна и бездѣнна морска вода, ние се раздвижвахме, залавяхме за работа. Безплодна работа.

Чудно езеро се разтиляше предъ насъ. Мѣтно и гладко. Луната изливаше въ него свѣтлината си прилична на бисеровъ блѣсъкъ, а повърхността му хладно лѣскаше, правѣше да ни се струва, че въ дълбочината му се крие свѣтъ нѣкакъв студентъ, непостижимъ като вътрешността на кристалъ.

Милярди комари, въ грамаденъ облакъ се виеха надъ насъ и бръмчеха, сжщо сганъ отъ неприятелски хвърчила.

Работѣхме. А понѣкога ни се случваше да пиеме. . . Пиехме прекрасно вино отъ юга на нашата страна. Ядохме тску-що узрѣли смокини. Пѣхеме.

О, време на тѣга, на безнадежда и скука безъ край!

Единъ день...

Слнцето се бѣше спрѣло низко и безъ жалъ хвърляше връзъ земята разтопена жаръ.

Чуваше се какъ съхнейки попукуваха треви и листа наоколо. Огѣваха се въ мѣжа. Стенѣха.

Взѣхъ пощата. Запжихъ се напредъ, далече вѣнъ отъ предната линия. Кѣмъ заставата. Странно чувство. Пѣтъ всрѣдъ новопокаралъ лесъ, всрѣдъ слнце и горѣща тишина. Никѣде хора. Тукъ таме птички и райски ошарени пеперуди лениво се люлѣятъ на разлѣли се лѣчи. Трепкатъ и неочаквано после падатъ нѣкѣде въ малкъ гжсталакъ. Никѣде човѣци.

Нѣма за мене, — каза Ашеровъ. — Вземете момчета. — Той подаде писмата на брадясалъ, изпеченъ отъ слнцето войникъ съ пушка презъ рамо. — Вино донесе ли? Цигари? Нѣкоя книга? . . Нѣма ли да има смѣна?

— Нѣма.

— Тю! . . Още нѣколко дни и ще се прѣсна. Ще умратъ казвамъ. . . Бива-ли така бѣ? . . Или напредъ, или назадъ. . . А какво е това: Седи тука. . . Седи. . . Е, защо седи? . .

Азъ го наблюдавахъ. Ашеровъ бѣше отслабналъ. Погрознѣлъ. Очитѣ му мѣтно лѣщѣха. Погледѣтъ остъръ.

— Французитѣ уловили двама отъ секретитѣ ми, — подхвана той, — убили ги и набучили главитѣ имъ на вили. Ей ги ей! . . Тамъ. . . Втикнули ги въ оная купа сено. . .

Ашеровъ се изправи и загледа презъ бинокала си на натаѣтъ. Дълго гледѣ.

— Права доносение, — измърмори той и седна на дѣното на окопа връзъ едно съндѣче съ патрони. — Културал. Русо!.. Юго!.. Пфю!

— Хайде наздраве!..

— Наздраве!..

Надигнахме матерката нѣколко пѣти.